Ч. 7. Середа 11 (24) січня 1906 Рік XVI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї в запечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Руска депутация у Є. Вел. Цісаря.

„Wiener Abendpost" доносить: Вчера на загальних авдиєнциях приняв Є. Вел. Цісар депутацию, зложену з Впреосьв. митрополита ґр. Шептицкого і Преосв. епіскопів Чеховича і Хомишина та руских послів Юліяна Романчука і дра Михайла Короля. Іменем депутациї промовив митрополит ґр. Шептицкий як слідує:

„Ваше цісарске, королівске і апостольске Величество! Нарід руский, котрий завдяки найвисшій ласці Вашого цісарского, королівского і апостольского Величества зазнав тілько добродійств і завсїгди з непохитною вірностию і привязанєм був відданий осьвяченій особі Вашого цісарского і королівского Величества, привик у всіх важних хвилях свого народного житя звертати ся з довірєм до вітцівскої любови наймилостивійшого Цісаря і Пана. Дуже важною для нас хвилею єсть заповіджена правительством реформа виборча, котру нарід руский повитав з радостию і повним надії ожиданєм.

„Отже нині являємо ся в імени народу руского перед Вашим цісарским, королівским і апостольским Величеством, щоби у стіп трону предложити найпокірнійшу просьбу, щоби Галичина а передовсїм вехідна Галичина і нарід руский що до безпосередности виборів були однаково трактовані з иньшими краями, як також, щоби при розділї мандатів були увзгляднені відповідно до величини краю і числа єго жителїв, через що була би можність поліпшити теперішні не зовсїм дружні відносини межи обома, замешкуючими Галичину народами, що приготовило би краєви сьвітлу будучність. В особі Вашого цісарского, королівского і апостольского величества почитаємо нашого наймилостивійшого вітця і в нашій непохитвій вірности просимо Бога, щоби підпирав, хоронив і беріґ Ваше цісарске, королівске і апостольске Величество і Єго славну Династию" !

Є. Вел. Цісар відповів на то як слідує:

„Правительство моє, як то вже заповіджено, в протягу слїдуючого місяця предложить Раді державній до конституцийного трактованя проєкт реформи виборчої. Можете панове бути переконані, що правительство при тій трудній задачи буде старати ся як найусильнійше увзглядняти права і інтереси всїх народів і кождому дати можність представити свої бажаня. Длятого Ви панове, що прибули до мене в імени Русинів, можете бути певні, що реформа виборча увзглядпить відповідно також і Ваш нарід. До успішного трактованя діла потреба в першім рядї, щоби безусловно витревати на законній дорозї.

Того ожидаю від всїх і длятого прошу також Вас, щоби Ви ужили свого впливу, аби устали підбурюючі демонстрациї та прояви безосновного недовіря, бо то не веде до мира, лиш до заостреня народних противностий. Кромі того у власнім вашім інтересї видають ся менї пожадані мирні і повні довіря відносини до народу, котрий разом з Вами замешкує улюблене моє королівство Галичину. Примириме успособленє обох народів, котрі так близькі Мому тронови, улекшить також довершенє реформи виборчої, увзгляднюючої потреби часу. Можете панове бути певні також на будуче моєї прихильности

Австро-Угорщина на Балканї.

Недавно тому розійшла ся була чутка, що Австро-Угорщина збільшила значно свою залогу над Лїмом на Балканї. Коли же сему заперечено, то болгарска аґентия телеґрафічна розпустила знову вість, що турецке правительство, занепокоєне дуже величезним збільшенєм австро-угорского в окрузї Ташліджа „на границе Босни", запротестувало против того у Відни. І на сю вість появило ся заперечене

1)

З американьского житя.

(З німецкого — Генр. Урбана).

I.

Щасливий Парадіза.

Що, нема вже чудес на сьвітї? То хиба не знаєте історії грубого Ореста Парадізи з Кардінеллї. Чого приїхав він з хорошої і любої Кардінеллї до поганого Нового Йорку? Цїлком просто хотїв, так як богато з єго земляків перед ним, заробити грощі без надто великого напруженя, відтак вернути назад до хорошої Кардінеллї, де ночию так солодко співають соловії, і сказати до Люциї Камерано: „Ось я, дорога Люциє, я богатий чоловік, тепер можемо побрати ся!" Може буде Мадонна ласкава для него, котрій він обіцяв на случай, коли єго пляни удадуть ся, пречудний обрус на престол. Але до того Мадонна не була сама одна, на котру він числив. Був ще й добрий вуйко Джованні Люкка, котрий, як богато инших Італїянців в Новім Йорку, займав ся продажию овочів. Той чейже єму також щось поможе! Лише на жаль не знав Оресте Парадіза, де він мешкав.

— Знаєте мого вуйка Джованіого Люкку, що має великий склеп з овочами? — спитав урядника в еміґрацийнім бюрі і не мало счудував ся, коли той сьміючи ся, заперечив. Той чоловік був навіть на стілько вічливий, що заглянув до адресової книжки, але там не можна було найти нїякого Джованні'ого Люкку.

— Найпростійша річ буде, коли підете до італїяньскої дїльниці і там за ним спитаєте. Там знає один другого і там без сумніву єго найдете.

Оресте послухав ради. І дїйстно в однїй малій брудній буді, котра мов на глум називала ся „Ґотелем короля Умберта", знали єго вуйка Джованні'ого Люкку; він мешкав, як єму сказали, при улици Мельбрістріт. Туди пустив ся Оресте. Ах, яке тут житє! До чорта, правдива Італїя! Скрізь земляки. Нїчого лише італїяньскі торговці ярини, пекарі, різники, рибаки, гостинниці. По хідниках рачкували малі чорноволосі і чорноокі дїти Італії, нагі голі і незвичайно брудні. Він був би їх цїлував. Нї один чоловік не говорив страшенним анґлійским язиком, що звучав для Ореста як порсканє і мявканє котів, або як квакіт качок. Кождий говорив любою для єго уха італїянщиною і всюди висїли на деревляних підставах жовті макарони, як в старім краю.

Якийсь дикий хлопчище надбіг напротив такої підставки і перевернув її, так що макарони упали в калужу брудної води. Пекар вилетїв з своєї пивниці лютий як шершень. Він страшенно лаяв ся, підніс підставку і полишив на нїй макарони, аби дальше схли. А мати ганьбленого хлопця, з червоною як грань хусткою на плечах надбігла на те і почала й собі ганьбити невічливого пекаря та назвала єго смердячим стервом і з усїх сторін збігали ся люди і ганьбили і вікна отвирали ся в горі і на долині, на право і на ліво і мужчини і жінки виставляли крізь них голови і ганьбили й собі і безчисленні чорні очи страшенно завертали ся, а безчисленні руки простягали ся в гору і завзято вимахували у воздусї. Ах, цїлком як в Кардінеллї, справдї! Красно, просто пречудно!

Коли вкінци Оресте найшов мешканє свого вуйка, розчарував ся. Як на чоловіка, що мав торговлю овочами і певне був богатий, виглядав дім і мешканє досить убого. На жаль вуйка не було дома. Бідний Оресте спитав, де він має свою торговлю, свій склеп.

— Свою торговлю? — відповіла сьміючи ся груба Італїянка, у котрої мешкав вуйко. — Звичайно єсть єго торговля на розї улиць Гавстонстріт і Бовері.

Она подрібно описала єму дорогу і Оресте поволік ся. Коли вийшов з італїяньскої дїльниці, виглядало вже инакше. Вправдї стрічав всюди по рогах улиць своїх земляків з великими тяжкими стільцями, часом по чотири, пять в однім рядї, на котрих люди давали собі чистити чоботи. Але впрочім було всьо не італїяньске. Люди бігали, блїді і зворушені, з нахмареним чолом, немов би їх хто переслїдував, а трамваї серед оглушуючого дзвоненя летїли стрілами по улицях. Що хвилї тручав він якогось прохожого, що хвилї кричав на него який небудь фірман ґлґарового воза, що не уважав. Він опинив ся на розї улиць Гавстонстріт і Бовері. Але де був вуйко? Він ішов дорогою, розглядаючи ся на право і на ліво. Нагле почув гнївне дзвоненє трамваєвого воза за собою і проклони візника, котрий з цїлої сили гальмував віз, аби не переїхати Ореста. Оресте скочив як коза наперед і о малий волос не опинив ся в серединї малого ручного

в „Polit Korresp.“. Коли же мимо того тота чутка ще не втихає і її беруть в звязи з якимись можливими подіями на балканьскім півострові, то не від річи буде пояснити, яке становище займає Австро-Угорщина в тих сторонах, де она нїби то мала вже стягнути велику силу войска. Мимоходом скажемо ще лиш, що о якихсь рухах войскових в цїлій нашій монархії нема анї слїду.

По берлиньскім договорі мировім, на основі котрого Австро-Угорщина заняла Босну і Герцеґовину, прийшло межи австрийским а турецким правительством дня 21 цвітня 1879 до угоди, після котрої австро-угорскі войска мають стояти залогою в тих сторонах турецкої держави, що відділяють Сербію від Чорногори, але там має позістати й дальше турецка управа. Австро-Угорщина застерегла собі при тім право, що на основі берлиньского договора мирового може заняти цїлий тодїшний санджак новобазарский, коли би до того показала ся потреба. Тим способом могла би була Мітровіца послїдна стация зелїзницї, що веде на полудне аж до Солуня, прийти під опіку Австро-Угорщини. Але від 1879 не було нїколи до того нїякої поважної потреби, отже не було о тім і бесїди. Австро-Угорщина обмежила свою залогу лиш на три точки недалеко босаньско-герцеґовиньскої границї, а Турки мають там на основі угоди з 1879 також свої залоги і то в такій самій силї як Австро-Угорщина; лиш в Прібою на сербскій границї стоїть лиш австро-угорске войско.

Цїлий той край, де побіч турецкої залоги стоїть також і австро-угорске войско, називають звичайно „сторонами над Лїмом“ (від ріки Лїм) а столицею тих сторін єсть місто Плевлє, зване по турецки Ташлїджа. Там знаходять ся недалеко від себе верховні власти войскові, цїсарскі в чистенькій і хорошій части міста з деревляними домами, городами і касарнями, а турецкі в старім містї, де стоїть старий турецкий конак (правительственний будинок), котрий однак задлятого, що знайшов ся нараз близько західної культури, прибрав бодай зверха трохи лїпший, бо відновлений вигляд. Від гірского переходу в красно положеній передолинї Метальки на босаньскій граници (на полудни від міста Чайніца в Босні) веде через Плевлє добре удержаний австро-угорским войском гостинець аж до Преполя, найдальше над Лїмом положеної австро-угорскої позиції, а тут над всхідним берегом Лїму єсть ще послїдний австро угорский шанець, званий „стрілецкою вартою (Jägerwacht)“.

Коло Метальки, де єсть турецка комора і де вже турецкі урядники мають право ревідувати пакунки та побирати всїлякі оплати митові, відтак коло гану (гостинницї або коршми) Болянїц і коло місцевости Ябука межи Плевлєм а Преполєм поробили австро-угорскі войска шанцї та побудували укріплені касарнї для обезпеченя гостинця. Отже в сих сторонах стоїть 17 компаній піхоти, 2 гірскі батериї, 2 компанії піонїрів і один віддїл гузарів а всего разом не більше як 3000 мужа. В такій самій силї стоять тут і Турки, але они мають лиш піхоту. Від 1879 р., від коли в сих сторонах заведено спокій і порядок, не було нїколи потреби збільшати залогу. Від більше як 25 лїт жиють Турки з цїсарским войском в як найлїпшій згодї, до чого причиняє ся немало такт і товариске житє австрийских офіцирів, котрі часто запрошують до себе в гостину турецких офіцирів. Турецке войско навіть дуже раде з сего сусїдства австро-угорского войска, бо оно, щоби не було причини соромити ся перед чужими, дістає правильно свою платню і лїпші мундури та лїпший харч як в иньших залогах. Проба спільної залоги, котрої спершу так дуже побоювали ся, випала знаменито. Отже тут на місци не знають нїчого о тім, що могло би вказувати на якусь зміну дотеперішних відносин.

Вісти полїтичні.

Справа реформи виборчої. — Події в Росиї. — Австро-Угорщина а Сербія.

О положеню в надвірняньскім повітї, котре часть краєвої праси представляла в яркім сьвітлї, одержала „Gazeta Lwowska“ слїдуючі інформациї: Від якогось часу виступає в тім повітї радикальна аґітация серед руского населеня з більшою силою. Аґітатори устроюють численні віча і збори за запрошенями, на котрих виголошують пристрастні бесїди, стремлячі до викликаня у слухачів роздразненя против польского і жидівского населеня. Случаїв заворушеня публичного спокою досї не було, але зі взгляду на подразнений настрій населеня і в цїли спиненя з гори можливого заколоту вислано до Надвірни асистенцию войскову в силї одної компанії піхоти. Зарядженє то було тим більше потрібне, що вчера і нинї (22 і 23 с. м.) відбував ся ярмарок, на котрий з'їзджає ся звичайно кілька тисячів селян. Тепер перебуває в Надвірнї виделеґований Є. Ексц. н. Намістником радник Двору Півоцкий.

З Черновець доносять: Як довідує ся „Czern. Allg. Ztg.“ з Відня, удало ся позискати для Буковини дотеперішне число мандатів, хоч після первістного проекту правительства для сего краю коронного було призначено лиш девять мандатів. Тї одинайцять мандатів будуть так роздїлені, що чотири припаде для Русинів, чотири для Волохів, а три на міста; з послїдних припаде два на Чернівцї а один на округ міский Радівцї-Сучава-Серет. Проєкт, щоби кілька поменших міст злучити з нїмецкими кольонїями в один округ виборчий, відкинено. Рускі і волоскі округи виборчі майже зовсїм відмежено. Пос. Николай Василько скликує на Буковинї майже що дня збори, на котрих пропаґує загальне, рівне і безпосередне право виборче а для Русинів на Буковинї зі взгляду на число населеня домагає ся що найменше пять мандатів.

Роковини петербургских подій з 22 січня 1905 минули в цїлій Росиї взглядно дуже спокійно, лиш в деяких містах социялїсти пробовали викликати слабі демонстрациї. Впрочім на порядку дневнім тепер лиш ревізиї і арештованя та процеси прасові. Редактора давнїйшої „Руси“ а теперішної „Молви“, Александра Суворіна, засуджено на рік вязницї. — У якоїсь кн. Козловскої в Москві зроблено дня 19 с. м. ревізию і знайдено зелїзну скриню а в нїй 8 бомб. Із забраних паперів показало ся, що бомби були призначені до убитя підчас йорданьского водосьвятя московского ґен.-губернатора Дубасова і начальника полїциї.

З Білграду доносять, що оногди вечером відбуло ся там під проводом мінїстра торговлї засїданє ради господарскої, котра займала ся положенєм, яке настало в наслїдок відкиненя жадань австро-угорских. По кількагодинній нарадї постановлено пробовати знов довести до порозуміня з Австро-Угорщиною, о скілько би то не нарушало народної гордости. Рівночасно удобрено вповнї становище правительства. Як зачувати, білградскі купцї аґітують за тим, щоби на случай замкненя австро-угорскої границї відкликати замовленя у австрийских фірм та щоби утрудняти перевіз австрийских товарів через Сербію.

Новинки.

Львів, дня 23-го сїчня 1906

— **Именованя.** Н. Мінїстер скарбу именував секретаря скарбового Кароля Бандровского радником скарбовим для округа краєвої дирекциї скарбу у Львові. — Н. Намістник именував в галицкій службі будівничій практикантів будівництва: Стеф. Гринюка, Ад. Шнайдра, Меч. Ясиньского, Ад.

візка на двох колесах, що був наповнений бананами і належав до якогось Італїянця.

— Молодий чоловіче — сказав італїяньский продавець овочів, усьміхаючи ся — здаєть ся, що ви ще не довго в Новім Йорцї?

Він хотів знов відвернути ся, коли кинув на Ореста пильнїйший погляд і скрикнув:

— Мати Божа — атже ми знаємо ся. Чи то ти, Оресте Парадіза, з Кардінеллї?

— Так, то я. А ви — чи то можливе? — Вуйко Люкка, Джованні Люкка?

Они обійняли ся і поцїлували ся на улици на зачудованє людий. Але яким новим розчарованєм була та стріча для Ореста! Торговлею овочів вуйка Люкки був малий візок з бананами, які він продавав публицї, більше нїчого! Очивидно, що о якійсь підмозї із сторони вуйка не могло бути бесїди. А бухгальтера або й спільника також не потребував в своїй „торговли овочами“. Мимо того попросив свого сестрінця, аби поки що замешкав в єго убогій комнатцї. Обіцяв також зробити для него, що лиш буде можна; добрий, честний вуйко! То трохи потїшило Ореста по єго розчарованю. Прийшовши до дому, вуйко взяв насамперед сестрінця на сповідь.

— Кілько маєш гроший? — спитав єго.

— Ще двайцять пять лїр!

— Ба, не богато, не цїлих пять долярів, але все щось. Само собою розуміє ся, що ти мусиш покривати свою часть нашого спільного удержаня. Длятого мусиш працювати. Що би ти найлїпше волїв? Продавати овочі, чистити чоботи або крутити катаринкою? Одним з тих троїх річий ми всї занимаємо ся.

— Крутити катаринку! Я дуже музикальний. А до того за богато роботи не люблю.

— Ага! — засьміяв ся вуйко. — Ти також один з тих, котрі бажали би, аби дерево, з котрого Ева їла овочі, було цинтриною, бо тодї всї ми були би ще нинї в раю.

— Що? По тім пізнаю правдивого Кардінельця. Всї лежнї! Але про мене, купім катаринку. Гроші на то я дам.

Два днї опісля мав Оресте свою катаринку. Катаринка була стара і кождий четвертий зубець у вальци хибував.

— Ов! Тим ледве чи богато гроший зароблю! — сказав Оресте зітхаючи.

— Противно! Будуть тобі радо платити, лише щоби ти гет собі пішов з тою скринею.

Оресте голосно засьміяв ся. Справдї, з того вуйка була хитра голова. Вистарали ся ще о карту дозволу в полїциї і відтак пустили ся у вандрівку по містї.

Коли переходили попри один склеп з одежию, вибіг звідтам нагле якийсь величезний грубий хлопище і крикнувши:

— Ага, маємо тебе, пташку! — ударив Ореста з цїлої сили два рази поза уха.

— Той драбуга — сказав до надбігаючого полїциянта — украв менї перед двома тиждням нове одїнє, приарештуйте єго!

Помимо всїх протестів зачудованого вуйка, заведено їх на полїцию, де задержано Ореста до слїдуючого рана. При переслуханю удало ся вуйкови доказати, що приключила ся похибка, бо єго сестрінець прибув лише що перед вдома днями до Нового Йорку і Ореста увільнено.

(Дальше буде).

Махневича, От. Надольского, Дим. Кашубиньского, Едв. Важного, Володим. Худикевича, Ів. Найгавза-Дектора, Ад. Біляньского і Кар. Штадтміллера ад'юнктами будівництва. — Кравва дирекция скарбу іменувала податковими поборцями контрольорів податкових урядів: Володисл. Хоминьского, Теоф. Гошарда і Фр. Йірзу, а офіцияламн податковими ад'юнктів: Ант. Кондийовского, Винк. Бартля і Викт. Сипковского.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших комісарів повітових: Зен. Глажовского з Ярослава до Станиславова і Петра Пшибильского з Березова до Перемишля; повітових комісарів: Як. Кульчицкого з Заліщик до Рудок, дра Фил. Дружбацкого з Перемишля до Березова, Володисл. Мадейского зі Львова до Самбора, Йос. Рібенбавера з Велички до Заліщик, Йос. Збишевского з Рудок до Львова, Стан. Чишана з Подгуржа до Велички, Стан. Подвиньского з Мостиск до Ярослава, дра Брон. Квятковского з Мільця до Львова, Стан. Токаржа з Бучача до Перемишлян і Стан. Гавла з Перемишлян до Бучача; концепіста Намістництва Чесл. Жулкевича з Бохні до Снятина і концептових практикантів Намістництва Вит. Гостковского з Самбора до Горлиць, а дра Казим. Леваковского зі Львова до Бохні.

— **Конкурси.** Виділ ради повітової в Рудках розписує конкурс з реченцем до 1 марта с. р. Платня 3600 К річно. — Виділ тов. „Просьвіта" у Львові розписав конкурс на стипендийну запомогу ім. Тараса Шевченка на рік 1906 в квоті 200 К. Стипендия призначена в першім ряді для молодих писателів і артистів, а дальше для убогої молодежи, що по скінченю висших шкіл віддає ся науковим студиям. Подаця треба вносити до виділу тов. „Просьвіти" до дня 15 лютого с. р.

— **Дрібні вісти.** В послідним тиждни померло у Львові 83 осіб, з того аж 24 на грузлавку легких. — Слідство в справі крадежи тютюну в фабриці у Винниках вже покінчене. Веркмайстра Маєвского випущено з вязниці, прочих арештованих задержано.

— **Пропав без сліду.** Одинайцятьлітний Станислав Франишин, ученик V-ої кляси школи виділової, вийшов ще перед двома тиждиями з дому свого вітця, замешкалого при ул. Ходоровского у Львові і від того часу пропав без сліду.

— **Число передплатників** деяких російских часописий — як доносить „Одеский Лїсток" — нагле незвичайно знизило ся. Так на пр. „Вестнїк Европи", що мав звичайно около 6000 передплатників, мав їх доси на сей рік 142; „Віржевия Ведомості" всего 580, а „Нїва", що мала тамтого року о тій порі 54.000 передплатників — мав їх тепер лише 8000.

— **Викрадене дівчини.** З Боринич одержала львівска поліция телеграму, що якийсь Юліян Задушек з Замарстинова викрав 8 с. м. 17-літну Таньку Приймич, доньку тамошного селянина. Поліция найшла незабаром не лише виновника, котрий зове ся Юліян Шалабский false Задушек, але також і дівчину, котру Шалабский віддав вже до дому розпусти. Обоїх арештовано.

— **Нещастна пригода.** Дня 12 с. м. над раном найшла зелїзнича служба в Ярославі на тамошній стациї коло зелїзничого двірця улана, що лежав без сьвідомости. Повідомлені о тім войскові власти відставили его до войскового шпиталя до він не прийшовши до сьвідомости, помер. Лїкарска обдукция сконстатувала розбите черепа. Померший називав ся Юрко Лювчанин, служив при уланах красвої оборони і їхав до дому на відпустку. Як здогадують ся, заспав він у вагоні і не чув, що приїхав вже до Ярослава. Аж коли поїзд рушив в дальшу дорогу, він збудив ся і вискочив з вагона так нещасливо, що упав і ударив головою о переходячий другий поїзд.

— **По американьски.** В Чікаго помер недавно Жан Гедлюнг наслїдком налогового пияньства. Сироти по нім обжалували перед судом трех шинкарів, у яких померший запивав ся і зажадали 17.000 долярів відшкодованя за смерть батька. Жалоба мала успіх, бо судия признав сиротам жадану винагороду, яку мають заплатити солідарно всі три шинкарі.

— **Хиба найстарший на сьвіті арештант.** В Загребі арештовано сими днями 103-літного Івана Паленчука під закидом крадежи. Як доносять тамошні часописи, Паленчук пересидів більше як 50 літ у вязниця.

— **З'їзд епископів** полудневої Франциї відбув ся оногди в Альбі під проводом архіепископа Міньот. То була передвступна нарада, на якій раджено над скликанем з'їзду цілого францускоґо епископату в справі его становища супротив виданя закона про розділ Церкви від держави.

— **Звичайні загальні збори** укр. рус. драматичного тов-а ім. Ів. Котляревского відбудуть ся в середу дня 24 січня с. р. о 5 годині по пол. в комнатах тов. „Руска Бесіда" (Ринок ч. 10 1 п.) з слідуючим порядком дневним: 1) Відчитане протоколу з послідних загальних зборів, 2) справоздане уступаючого виділу, 3) справоздане контрольної комісиї, 4) вибір нового виділу, 5) зміна статута, 6) внесеня і інтерпеляциї. — Така проґрама загальних зборів після §. 26 статута домагає ся безуслівно присутности 60 членів. А що для лїпшого розвитку товариства зміна теперішного статута є не лиш пожадана, але конечна, наколи хоче ся усунути сильну перепону в праці, з якою стрічає ся виділ, тому просить ся членів, щоби не занедбали свого обовязку, але в означенім дни явились в комплеті на зборах. — Виділ.

— **Галабурди сионїстів.** В суботу відбували жидівскі социялїсти збори при улици Об'їздовій. На збори прибули і сионїсти Коли прийшло до вибору президиї, сионїсти вчинили такий крик, що комісар розвязав збори. Зібрані вийшли на подвіре і там почали бити ся, а бійка перенесла ся потім на улицю. Сили обох ворожих таборів були майже рівні, і одні і другі вийшли з синцями від палиць та з по розбиваними носами. — В неділю около 8 год. вечером вийшли з жидівского товариства при ул. сьв. Станислава три громади сионїстичної молодїжи і дві з них потягнули ріжними дорогами під кагал, а одна на ул. Ягайлоньску під мешкане дра Бика, презеса кагалу. Дві перші громади розігнала поліция, а трета громада сионїстів вибила всї вікна в мешканю дра Бика. Відломками цегли засипано цілу улицю перед каменицею дра Бика. Поліция арештувала трох демонстрантів.

— **Оркан в Берлинї** лютив ся в пятницю рано при дуже сильнім дощи. Буря ушкодила богато коминів, вибила множество шиб, а з дому коло двірця Північної зелїзниці зірвала цілу кришу. З криши церкви сьв. Михайла скинув оркан цинкову статую сьв. Михайла, висоти 4 метрів. Та статуя упала на цементову статую, уміщену на стовпі і розторощила єї. Мимо оживленого руху коло церкви сьв. Михайла нїхто з перехожих не потерпів ушкоди. Також в Гамбурзї лютила ся буря о тій порі.

— **Смерть фабриканта.** В Варшаві застрілив себе сими днями фабрикант Грессер, спільник фірми Ортвайн, Каросиньский і спіл Самоубийник заявив в полишенім письмі, що позаяк згадану фірму довели до банкротства страйки і социялїстичні заколоти, а він не в силї пережити нечести, яку веде за собою банкротство, то відбирає собі з тої причини житє.

— **Самоубийство жандарма в готели.** Минувшої ночи в однїй з комнат готелю „Париского" при ул. Різницкій у Львові відобрав собі вистрілом з револьвера в серце 40-лїтний Иосиф Чабай, вахмістр жандармериї зі Львова. Причиною самоубийства мав бути сильний нервовий розстрій. Самоубийник полишив молоду жінку. Тіло відставлено до трупарнї войскового шпиталя.

† **Померли:** Теофиля Бачиньска, жінка першого директора руского театру в Галичинї, визначна драматична артистка, що тїшила ся свого часу загальною звістностию, дня 17 с. м. в Самборі, в 68-ім роцї житя; — о. Константин Мудрик, парох в Хриплинї, дня 16-го с. м., в 51-ім роцї житя, а 21-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Будапешт 23 січня. Директор поліциї Руднай подав ся до димісиї.

Білград 23 січня. З урядової сербскої сторони видано вчера слїдуючий комунїкат: Правительство одержало з Відня вість, що переговори торговельні з Австро-Угорщиною зірвані; в виду того правительство ще нинї відкличе своїх делеґатів.

Петербург 23 січня. (П. А.) Вчерашний день минув в Петербурзї без пригоди, а більша часть фабрик працювала. Також в Москві не було нїякої пригоди і працьовано у всїх фабриках. З глубини краю доносять також, що всюди панував вчера спокій.

Петербург 23 січня. В Джанкой (на Кримі) Татари вибрали 11 делеґатів на музулманьский конґрес в Москві. Татари жадають звороту забраних їм маєтностий, признаня всїм Татарам права вибираня членів до властий духовних і переобразованя кримскої дивізиї на кримский полк Татарів.

Константинополь 23 січня. Чутка о мобілїзацийних приготовленях Туреччини против Болгариї і Сербії не потверджує ся.

Льондон 23 січня. До Times доносять з Ню-Йорку: Розійшла ся тут чутка, що новий амбасадор американьский в Японії одержав уповажнене завести переговори з японьским правительством в справі продажи Филипиньских островів Японії. Причиною до того має бути факт, що Сполучені Держави зачинають жалувати, що забрали ті острови.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

5 корон і більше денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерсплян 7. I.—469.

Інсерати
принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЕТИ ЇЗДИ
на всї зелїзницї
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом I. Недопада. — (Телефона ч. 527).